

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: [redacted], státní příslušnost Ruská federace
bytem [redacted]
zastoupena [redacted], advokátem
sídlem [redacted]

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2016, č.j. MV-99782-9/SO-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2016, č.j. MV-99782-9/SO-2016 (dále také jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (jako správního orgánu prvního stupně, dále také „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 25. 5. 2016, č.j. OAM-67479-49/DP-2012 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“),

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

jímž byla zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání.

2. Žalobkyně uvedla, že rozhodnutí žalovaného odporuje požadavkům ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Předmětné rozhodnutí žalovaného a taktéž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a taktéž s ust. § 2, 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobkyně uvedla, že prvostupňový správní orgán nedostatečně zjistil skutečný stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti a porušil tak ust. § 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně žalobkyni řádně nedoručil vyrozumění o konání výsledku žalobkyně dne 11. 9. 2015 a následně výsledek žalobkyně po její omluvě (z nařízeného výsledku) již neprovedl. Správní orgán prvního stupně tak podle žalobkyně nezjistil stav věci bez důvodných pochybností.
4. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný zasáhl do práv žalobkyně, když potvrdil usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 2. 2016, č.j. OAM-67479-43/DP-2012, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl o neprodloužení lhůty, o které žalobkyně požádala dne 25. 1. 2016.
5. Dále namítla, že je v souladu s judikaturou Ústavního soudu (např. nálezy sp. zn. III. ÚS 150/99) nezbytné vždy u každého jednotlivého případu vycházet z individuálních rozměrů, jež jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Tyto případy mohou být stejně jako v tomto případě značně komplikované a netypické a je tedy třeba zohlednit smysl a účel samotného prokazování výše příjmů žadatele o pobytové oprávnění a subsidiaritě užití nákladů na bydlení. Žalobkyně zpochybnila postoj správního orgánu, jež nevyzval žadatele (žalobkyni) k doložení nákladů hrazených za služby spojené s užíváním nemovitosti, a to v případě, kdy žalobkyně je spoluvlastníkem nemovitosti, v níž reálně bydlí.
6. Žalobkyně dále namítla nepřiměřenost rozhodnutí, když se správní orgán prvního stupně vůbec nezabýval otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně. Žalovaný se dle žalobkyně v odvolacím řízení touto vadou vůbec nezabýval, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobkyně označila jako alibistické odůvodnění žalovaného, podle kterého je absence úvahy přiměřenosti dopadů na rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně zdůvodněna tím, že zákon o pobytu cizinců takovou povinnost správnímu orgánu neukládá. Současně se dle žalobkyně jedná o projev přepjatého formalismu, zejména v případě rozhodování o dlouhodobém pobytu žadatele, který žije na území České republiky více než osm let společně se svými rodiči a dvěma sestrami a všechny tyto osoby mají povolený trvalý pobyt. Podle žalobkyně zásada přiměřenosti vyplývá ze samotného ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a z obecných právních zásad. Žalobkyně označila za zcela alibistickou argumentaci žalovaného ohledně užití jiných institutů pro umožnění pobytu žalobkyně (fikce pobytu).

7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. K nedostatečnému zjištění stavu věci uvedl, že žalobkyně neuvedla žádná konkrétní tvrzení, ze kterých by bylo možné zjistit, v čem žalobkyně spatřuje nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, příp. jak se odlišuje skutečnost od stavu věci, na jehož základě správní orgán prvního stupně i žalovaný rozhodl. Přestože žalobkyně mohla uvést své připomínky v průběhu řízení o žádosti před oběma správními orgány, resp. i v této žalobě, neučinila tak. Žalovaný se tak v odůvodnění napadeného prvostupňového rozhodnutí zabýval důvody, pro něž se provedení výsledku žalobkyně jevilo jako nedůvodné. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 6 As 147/2013-29, podle něhož výsledek účastníka řízení není určen k uvádění tvrzení účastníka o rozhodujících skutečnostech, ani k vyjádření se účastníka k provedeným důkazům. K těmto jsou určena podání, návrhy a další procesní úkony účastníka řízení. Jediným důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem zaměstnání byla dle žalovaného skutečnost, že žalobkyně nepředložila aktuální rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání. K námitce žalobkyně ohledně neprodloužení lhůty k odstranění vad žaloby žalovaný uvedl, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č.j. MV-99782-7/SO-2016. Žalovaný k tomu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
8. Při ústním jednání konaném před soudem dne 28. 5. 2020 účastníci řízení setrvali na svých návrzích.
9. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
10. Žalobkyně měla na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání s platností do 30. 4. 2012. Žalobkyně podala dne 13. 4. 2012 u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání; řízení o této žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-21538/DP-2012. Žalobkyně podala dne 17. 10. 2012 správnímu orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání (bod č. 15 předmětného formuláře žádosti); řízení o této žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-67479/DP-2012. Žalobkyně v žádosti mj. uvedla svou adresu [REDAKCE], proškrtla údaje o manželce/manželovi a o dětech a dále uvedla osobní údaje svého otce [REDAKCE] B., nar. [REDAKCE], státní příslušnost: Ruská federace, matky [REDAKCE] Ch. B., nar. [REDAKCE], státní příslušnost: Ruská federace, sestry [REDAKCE], nar. [REDAKCE], státní příslušnost: Ruská federace, a sestry R. B., nar. [REDAKCE], státní příslušnost: Ruská federace, kdy jako adresu bydliště všech těchto osob žalobkyně uvedla adresu [REDAKCE]. Usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 4. 2014, č.j. OAM-67479-15/DP-2012, bylo řízení o žádostech spojeno a nadále bylo řízení vedeno pod č.j. OAM-67479/DP-2012. Žalobkyně ke své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání doložila rozhodnutí Úřadu práce ČR o prodloužení povolení k zaměstnání u zaměstnavatele MAKOMAK 12 s.r.o. ze dne 22. 5. 2014, na dobu od 30. 6. 2014 do 29. 6. 2015. Žalobkyně měla od 1. 11. 2012 zajištěné ubytování na adrese [REDAKCE], u paní

████████████████████, nar. ██████████, trvale bytem
████████████████████, která předmětnou nemovitost vlastní.

11. Žalobkyni bylo dne 14. 7. 2014 doručeno předvolání k výsledku ze dne 4. 7. 2014, č.j. OAM-67479-20/DP-2012. Výslech byl nařízen na den 21. 8. 2014 v 8:15 hod.
12. Správnímu orgánu prvního stupně bylo doručeno dne 22. 7. 2014 oznámení o převzetí zastoupení žalobkyně advokátem, včetně plné moci ze dne 18. 7. 2014. Dne 21. 8. 2014 byla správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím zástupce žalobkyně doručena omluva žalobkyně ze dne 20. 8. 2014 z nařízeného výsledku na den 21. 8. 2014. Dle úředního záznamu ze dne 21. 8. 2014 se předvolaná k nařízenému výsledku dne 21. 8. 2014 bez omluvy nedostavila s tím, že žalobkyně bude opakovaně předvolána v náhradním termínu.
13. Žalobkyni bylo dne 29. 8. 2014 doručeno předvolání k výsledku ze dne 21. 8. 2014, č.j. OAM-67479-22/DP-2012. Výslech byl nařízen na den 11. 9. 2014 v 11:30 hod. Předvolání bylo doručováno pouze žalobkyni.
14. Zástupce žalobkyně podáním ze dne 10. 9. 2014, doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 11. 9. 2014, omluvil účast žalobkyně a jejího zástupce na nařízeném výsledku dne 11. 9. 2014 v 11:30 hod. a současně požádal o stanovení nového termínu výsledku. Zástupce žalobkyně jako důvod omluvy uvedl, že zástupce žalobkyně nebyl o daném výsledku vyrozuměn a v nařízený den a hodinu se má účastnit dalších tří úkonů. Dle úředního záznamu ze dne 11. 9. 2014 se předvolaná k nařízenému výsledku dne 11. 9. 2014 bez omluvy nedostavila.
15. Žalobkyně byla vyzvána správním orgánem prvního stupně k odstranění vad žádosti výzvou ze dne 1. 12. 2015, č.j. OAM-67479-38/DP-2012, ve které jí byla stanovena lhůta 5 dnů ode dne doručení této výzvy. Současně správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 1. 12. 2015, č.j. OAM-67479-39/DP-2012, předmětné řízení o žádosti žalobkyně přerušil dle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu a žalobkyni (opětovně) určil lhůtu 5 dnů ode dne doručení tohoto usnesení k odstranění vad žádosti, jež jsou uvedeny ve shora označené výzvě k odstranění vad žádosti. Označená usnesení byla doručena zástupci žalobkyně dne 28. 12. 2015.
16. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce požádala dne 4. 1. 2016 a dne 7. 1. 2016 o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o 30 dnů z důvodu komplikací souvisejících s obstaráváním dokladů ze strany úřadu práce ČR. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 7. 1. 2016, č.j. OAM-67479-41/DP-2012, žalobkyni prodloužil lhůtu o 10 dnů ode dne převzetí tohoto usnesení; usnesení bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 14. 1. 2016. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce opětovně požádala dne 26. 1. 2016 o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o 30 dnů z důvodu komplikací souvisejících s obstaráváním dokladů. Usnesením ze dne 29. 2. 2016, č.j. OAM-67479-43/DP-2012, správní orgán prvního stupně žádosti žalobkyně ze dne 25. 1. 2016 o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti nevyhověl s odůvodněním, že žalobkyni byl poskytnut dostatečný časový prostor k odstranění vad žádosti a žalobkyně neuvedla žádný důvod, jež

by jí objektivně v odstranění vad žádosti bránil; usnesení bylo doručeno zástupci žalobkyně dne 9. 3. 2016.

17. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce podala dne 17. 3. 2016 proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 2. 2016, č.j. OAM-67479-43/DP-2012, odvolání, které doplnila podáním ze dne 5. 8. 2016.
18. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 5. 2016, č.j. OAM-67479-49/DP-2012, byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání a současně nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 dále ve spojení s ust. 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v předmětné žádosti.
19. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že zmocněný zástupce žalobkyně požádal o provedení výslechu žadatelky dne 19. 4. 2016 s odůvodněním, že nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. K tomu správní orgán prvního stupně v odůvodnění uvedl, že byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, neboť žadatelce platnost dokladu potvrzující účel pobytu na území uplynula dne 29. 6. 2015. K tomu správní orgán dále uvedl, že žalobkyně byla dne 1. 12. 2015 řádně vyzvána a i přes prodloužení lhůty správní orgán prvního stupně do dne vydání rozhodnutí neobdržel žádný doklad potvrzující účel pobytu žalobkyně na území, tedy zaměstnání, a ani mu nebyl sdělen žádný důvod, který by žalobkyni objektivně bránil v odstranění vad její žádosti.
20. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí k posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí uvedl, že z cizineckého informačního systému zjistil, že na území ČR pobývá také otec, matka a dvě sestry žalobkyně (všechny tyto osoby mají státní příslušnost: Ruská federace). Správní orgán prvního stupně uvedl, že si je vědom, že žalobkyně žije na území ČR dlouhou dobu, nicméně od 30. 6. 2015 přestala splňovat podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, když neprokázala, že plní účel pobytu na území. Dále uvedl, že je zřejmé, že žalobkyně na území ČR nevykonává žádnou výdělečnou činnost a tedy se její poměry tímto rozhodnutím zásadně nemění. K soukromému životu žalobkyně správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobkyně neprokázala, že je na území oprávněna vykonávat zaměstnání, které je účelem jejího dlouhodobého pobytu na území. Žalobkyně nebydlí ve vlastní nemovitosti, ale pouze v pronajaté nemovitosti. Správní orgán prvního stupně shledal dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně za takových okolností jako přiměřený.
21. Žalovaný usnesením ze dne 18. 8. 2016, č.j. MV-99782-7/SO-2016, zamítl odvolání žalobkyně ze dne 17. 3. 2016, ve znění doplnění ze dne 5. 8. 2016, proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 2. 2016, č.j. OAM-67479-43/DP-2012, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, a napadané usnesení potvrdil.

22. O odvolání žalobkyně ze dne 7. 6. 2016, ve znění doplnění ze dne 21. 6. 2016, proti prvostupňovému rozhodnutí (rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 5. 2016, č.j. OAM-67479-49/DP-2012) rozhodlo Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (žalovaný) rozhodnutím ze dne 23. 8. 2016, č.j. MV-99782-9/SO-2016, kterým odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 11. 2013, č.j. OAM-49911-4/DP-2013, zamítlo a napadené usnesení potvrdilo.
23. Žalovaný k námitkám žalobkyně ohledně podkladů rozhodnutí v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu řízení plynutím času došlo k takové změně okolností, kdy se navrhovaný výslech účastnice řízení jevil jako neúčelný s ohledem na to, že nedoložila zákonem požadovaný doklad o účelu pobytu. Dále uvedl, že se žalobkyně mohla písemně, či ústně do protokolu vyjádřit před vydáním předmětného rozhodnutí, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 147/2013-29. Žalovaný dále uvedl ke skutečnosti, že zmocněný zástupce žalobkyně nebyl vyrozuměn o zamýšleném výsledku, že to nepovažuje za vadu řízení, která by způsobila nezákonnost vydaného rozhodnutí, jelikož zmocněný zástupce byl o výsledku informován, když se z tohoto úkonu omluvil.
24. Žalovaný k námitce nedostatečného odůvodnění přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně v odůvodnění uvedl, že odůvodnění správního orgánu prvního stupně považuje za odpovídající zjištěným skutečnostem. Dle žalovaného nemůže správní orgán rozhodnout jinak v situaci, kdy z předložených, resp. nepředložených dokladů vyplývá nemožnost žalobkyně provozovat výdělečnou činnost z důvodu absence povolení k zaměstnání. Jestliže by tak učinil, nastala by situace, ve které by žalobkyně měla povolení pobyt na území ČR za účelem zaměstnání, aniž by jej mohla vykonávat.
25. Soud následně napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění dalších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud shledal, že žaloba není důvodná.
26. Podle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to na dobu uvedenou v tomto ustanovení. Podle odst. 3 věty druhé citovaného ustanovení se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.
27. Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
28. Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro

zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

29. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
30. Podle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
31. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
32. Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
33. Městský soud v Praze k námitce žalobkyně, že správní orgán prvního stupně ve věci nedostatečně zjistil skutečný stav věci tak, aby o něm podle ust. § 3 správního řádu nebyly důvodné pochybnosti, uvádí, že tuto námitku žalobkyně shledal nedůvodnou.
34. Námitka žalobkyně spočívala konkrétně v tom, že správní orgán prvního stupně řádně nedoručil vyrozumění o konání výsledku žalobkyně dne 11. 9. 2015 a následně po omluvě žalobkyně z nařízeného výsledku již výsledek neprovedl. Další taková námitka spočívala konkrétně v tom, že správní orgán prvního stupně nezákonně zasáhl do práv žalobkyně, kdy neprodloužil lhůtu, o kterou žalobkyně požádala dne 25. 1. 2016, a žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k odvolání žalobkyně potvrdil.
35. K těmto námitkám soud uvádí, že orgán prvního stupně ve shora uvedených případech skutečně pochybil. Jak bylo zjištěno ze správního spisu, předvolání k výsledku na den 11. 9. 2014 v 11:30 hod. bylo doručováno pouze žalobkyni, nikoli také jejímu zástupci, kterého si podle plné moci ze dne 18. 7. 2014 v předmětném řízení o žádosti zvolila. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce tuto skutečnost sdělila správnímu orgánu dne 22. 7. 2014 a od této chvíle měl správní orgán doručovat písemnosti adresované žalobkyni

jejímu zástupci, neboť podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. Jak také uvádí komentářová literatura: „*má-li zastoupený v řízení něco osobně vykonat, doručuje se písemnost jak zástupci, tak zastoupenému*“ ([REDACTED], L., [REDACTED], K., [REDACTED], D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 218 – 221). Nicméně, jak ze správního spisu vyplývá, opomenutý zástupce žalobkyně se o termínu výsledku dozvěděl, když správnímu orgánu prvního stupně zaslal omluvu žalobkyně ze dne 10. 9. 2014 z nařízeného výsledku. Vada správního řízení tak byla fakticky zhojena a neměla vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že tato žalobní námitka není důvodná.

36. K námitce žalobkyně, že správní orgán po omluvě žalobkyně z nařízeného výsledku následně neprovedl výslech žalobkyně, soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2014, č. j. 4 As 166/2013 – 25, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz) uvádí, že i v případě důkazního prostředku výsledkem účastníka řízení dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*platí, že správní orgán není důkazními návrhy vázán a rozhodne, jaké důkazy provede v rozsahu potřebném ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu)*“. Je tedy na správním orgánu, aby v případě určitých pochybností o skutečném stavu věci v rámci své diskreční pravomoci posoudil, „*zda provede důkazy navrhované účastníkem řízení, může-li jejich provedení přispět ke zjištění skutečného stavu věci, nebo zda účastníka řízení vyslechné*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010, č. j. 1 As 23/2010 – 82). Jak z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, správní orgán je povinen své uvážení v rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit. K tomu soud uvádí, že správní orgán prvního stupně své rozhodnutí neprovést výslech žalobkyně ve svém rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, když v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že zjistil stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, neboť žalobkyně i přes výzvu správního orgánu a prodloužení lhůty nepředložila správnímu orgánu do dne vydání rozhodnutí žádný doklad potvrzující účel pobytu žalobkyně na území a nesdělila žádný důvod, který by jí v odstranění vad její žádosti objektivně bránil.
37. K námitce žalobkyně, že správní orgán prvního stupně nezákonně zasáhl do práv žalobkyně, když neprodloužil lhůtu k odstranění vad žádosti, o kterou žalobkyně požádala dne 25. 1. 2016, a žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k odvolání žalobkyně potvrdil, soud uvádí, že správní orgán prvního stupně ve věci rozhodování o prodloužení této lhůty pochybil. Jak bylo ze správního spisu zjištěno, žalobkyně ke své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání doložila rozhodnutí Úřadu práce ČR o prodloužení povolení k zaměstnání u zaměstnavatele MAKOMAK 12 s.r.o. ze dne 22. 5. 2014, na dobu od 30. 6. 2014 do 29. 6. 2015. Než však bylo o žádosti žalobkyně rozhodnuto, uplynula doba jeho platnosti. O opakované žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti ze dne 25. 1. 2016, která byla správnímu orgánu prvního stupně doručena dne 26. 1. 2016, správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že této žádosti usnesením ze dne 29. 2. 2016, č.j. OAM-67479-43/DP-2012, nevyhověl; usnesení bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 9. 3. 2016.

38. K tomu soud uvádí, že správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti výzvou ze dne 1. 12. 2015, č.j. OAM-67479-38/DP-2012, ve které žalobkyni stanovil lhůtu 5 dnů ode dne doručení této výzvy. Současně správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 1. 12. 2015, č.j. OAM-67479-39/DP-2012, přerušil předmětné řízení o žádosti žalobkyně dle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu a žalobkyni (opětovně) určil lhůtu 5 dnů ode dne doručení tohoto usnesení k odstranění vad žádosti, jež jsou uvedeny ve shora označené výzvě k odstranění vad žádosti. Výzva byla doručena zástupci žalobkyně dne 28. 12. 2015. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala prostřednictvím svého zástupce a správní orgán prvního stupně požádala dne 4. 1. 2016 (tj. před uplynutím stanovené lhůty) a dne 7. 1. 2016 o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o 30 dnů. Jako důvod této žádosti uvedla pouze komplikace souvisejících s obstaráváním dokladů ze strany úřadu práce ČR. O této žádosti správní orgán prvního stupně rozhodl usnesením ze dne 7. 1. 2016, č.j. OAM-67479-41/DP-2012, ve kterém lhůtu žalobkyni prodloužil o 10 dnů ode dne převzetí tohoto usnesení; usnesení bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 14. 1. 2016. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce opětovně požádala podáním ze dne 25. 1. 2016, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 26. 1. 2016 (tj. až po uplynutí stanovené lhůty, jelikož lhůta k odstranění vad žádosti marně uplynula dnem 25. 1. 2016) o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o 30 dnů, a to opětovně pouze z důvodu komplikací souvisejících s obstaráváním dokladů. Správní orgán prvního stupně nevyhověl opožděné žádosti žalobkyně ze dne 25. 1. 2016 usnesením ze dne 29. 2. 2016, č.j. OAM-67479-43/DP-2012, neboť žalobkyně měla již dostatečný časový prostor k odstranění vad žádosti a neuvedla žádný důvod, jež by jí v tom objektivně bránil; usnesení bylo doručeno zástupci žalobkyně dne 9. 3. 2016. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce dne 17. 3. 2016 včasné blanketní odvolání. O tomto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však bylo rozhodnuto žalovaným jako odvolacím orgánem až dne 18. 8. 2016 usnesením, č.j. MV-99782-7/SO-2016, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně ze dne 17. 3. 2016, ve znění doplnění ze dne 5. 8. 2016, proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 2. 2016, č.j. OAM-67479-43/DP-2012, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, a žalovaný napadané usnesení potvrdil. Žalovaný o odvolání žalobkyně do usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 2. 2016, č.j. OAM-67479-43/DP-2012, kterým nebylo vyhověno žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, ovšem rozhodl až poté, co již bylo správním orgánem prvního stupně rozhodnuto o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 5. 2016, č.j. OAM-67479-49/DP-2012, a současně tímto rozhodnutím nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 dále ve spojení s ust. 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v předmětné žádosti. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu k problematice rozhodování o včasné žádosti o prodloužení stanovené lhůty, „*v případě podání žádosti o prodloužení stanovené lhůty před jejím uplynutím je třeba o ní rozhodnout, případně jí fakticky vyhovět, a to ještě před vydáním rozhodnutí ve věci; žádost nelze pominout*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016 č. j. 10 As 46/2015-43). Správní orgán prvního stupně tak správní řízení zatížil vadou, když o odvolání žalobkyně proti usnesení

správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 2. 2016, č.j. OAM-67479-43/DP-2012, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, rozhodl až poté, co správní orgán prvního stupně ve věci vydal napadené rozhodnutí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání.

39. Tato zjištěná vada správního řízení ovšem není důvodem zrušení napadeného rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. Důvodem zrušení rozhodnutí mohou být pouze takové vady řízení, jež mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 – 30, ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 – 51). O takovou vadu řízení se nejedná, jestliže lze dovodit, že by výrok rozhodnutí zůstal totožný také v případě, kdy by k vadě řízení nedošlo (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005 – 65).
40. S ohledem na zásadu jednotnosti řízení tak bylo možné zjištěnou vadu správního řízení odstranit ještě v rámci odvolacím řízení, což se také stalo usnesením žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č.j. MV-99782-7/SO-2016, kterým bylo odvolání žalobkyně ze dne 17. 3. 2016, ve znění doplnění ze dne 5. 8. 2016, zamítnuto. Tímto rozhodnutím žalovaného byla odstraněna vada správního řízení, způsobená správním orgánem prvního stupně. Soud dále uvádí, že žalobkyně fakticky měla v mezidobí (v období ode dne podání žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti správnímu orgánu prvního stupně, tj. ode dne 26. 1. 2016, do rozhodnutí odvolacího orgánu (žalovaného) o žádosti, tj. do dne 23. 8. 2016) značný časový prostor, aby vady své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání odstranila. Jak bylo zjištěno ze správního spisu, žalobkyně přesto vady žádosti neodstranila.
41. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že ji správní orgán nevyzval k doložení nákladů hrazených za služby spojené s užíváním nemovitosti, jejíž je žalobkyně spoluvlastníkem a ve které reálně bydlí, přestože je správní orgán povinen u každého jednotlivého případu vycházet z individuálních rozměrů, jež jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech, a zohlednit smysl a účel samotného prokazování výše příjmů žadatele o pobytové oprávnění a subsidiaritu užití nákladů na bydlení. K této námitce soud uvádí, že ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by nemovitost, ve které žalobkyně bydlí (nemovitost na adrese [redacted]), byla ve spoluvlastnictví žalobkyně. Ze správního spisu a konkrétně z dokladu o zajištění ubytování ze dne 15. 10. 2012 naopak vyplývá, že předmětnou nemovitost vlastní [redacted], nar. [redacted]. Žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila, že je spoluvlastníkem uvedené nemovitosti, učinila tak až v předmětné žalobě. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí v rámci posouzení přiměřenosti rozhodnutí (ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců) shrnul, že žalobkyně nebydlí ve vlastní nemovitosti, ale pouze v pronajaté nemovitosti. Správní orgán prvního stupně tak nepochybil, neboť žalobkyně takovou námitku ve správním řízení neuplatnila a nebyl tedy dán důvod zjišťovat odlišné skutečnosti. Stejně tak nepochybil ani žalovaný, neboť tato námitka žalobkyně nebyla uplatněna v odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, ale až v předmětné žalobě.

42. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že se správní orgány nevěnovaly otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně. Žalobkyně v tomto žalobním bodu konkrétně namítala, že se žalovaný touto vadou v odvolacím řízení vůbec nezabýval.
43. Jak plyne z ust. § 35 odst. 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu se výslovně posuzuje přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života a správní orgány jsou tak povinny se s přiměřeností důsledků rozhodnutí s přihlédnutím zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádat. V takových případech se pak uplatní ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*
44. Nejvyšší správní soud se k obsahu povinnosti posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života vyjádřil tak, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti vyplývá, že se poměřuje „něco k něčemu“. V tomto kontextu je nutno poměřovat veřejný zájem spočívající v tom, aby na povolení k pobytu byla vydávána pouze osobám, které splňují zákonné požadavky, s právem na soukromý a rodinný život cizince (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39).
45. Posuzování přiměřenosti si pak lze představit jako poměrování na rovnoramenných vahách. Na jednu misku vah se položí míra, v jaké cizinec nesplňuje požadavky pro vydání povolení k pobytu (v předmětné věci to, že nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti) a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Na druhou misku vah se položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života. Aby rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo přiměřené, je nutné, aby miska vah s veřejným zájmem byla těžší (veřejný zájem závažnější) než miska s dopady (jejich závažností) do soukromého a rodinného života.
46. K takovému posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a zejména rodinného života žalobce podle názoru městského soudu ve správním řízení došlo. Soud nesouhlasí s žalobkyní, tvrdí-li tato, že se správní orgán prvního stupně a ani žalovaný touto otázkou vůbec nezabývaly; oba správní orgány se k otázce přiměřenosti rozhodnutí vyjádřily (správní orgán prvního stupně konkrétně na straně č. 5 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný konkrétně na straně č. 6 napadeného rozhodnutí). Správní orgán prvního stupně ve svém odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zopakoval osobní údaje příslušníků rodiny žalobkyně a shrnul, že žalobkyně žije na území České republiky dlouhou dobu, bydlí v pronajaté nemovitosti, nikoli ve vlastní nemovitosti, na území České republiky nevykonává žádnou výdělečnou činnost a neprokázala, že je na území oprávněna vykonávat zaměstnání. Správní orgán prvního stupně dovodil, že se tak finanční poměry žalobkyně zamítavým rozhodnutím nezmění a dopad svého negativního rozhodnutí shledal jako přiměřený ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti žalobkyně.

Žalovaný pak v návaznosti na odvolací námitku aproboval zhodnocení přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně správním orgánem prvního stupně a shledal je jako odpovídající zjištěným skutečnostem.

47. K otázce posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života městský soud konstatuje, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání dle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti, které je ovládáno zásadou dispoziční (je zde upozaděna zásada vyšetřovací) a je na žadateli, aby relevantní skutečnosti tvrdil a doložil. Z hlediska případných úvah o důvodech nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně jiné okolnosti než výše zmíněná osobní a rodinná situace z obsahu správního spisu, resp. z tam obsažených podání žalobkyně nevyplynuly. Žalobkyně se ve správním řízení ke svým soukromým a osobním poměrům nijak podrobně nevyjádřila, žádné konkrétní rozhodné skutečnosti netvrdila. Ve své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pouze označila své oba rodiče a dvě sestry, kdy všechny tyto osoby označila jako státní občany Ruské federace s bydlištěm na stejné adrese, kterou uvedla také jako svoji adresu bydliště. Z takového zcela obecného tvrzení nelze učinit jiné závěry, než jaké k otázce přiměřenosti učinily správní orgány. Pokud žalobkyně jiná tvrzení nenabídla, nelze hlubší úvahu o zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně (v situaci, kdy ani ze spisového materiálu či jiné úřední činnosti správního orgánu nejsou dány indicie nasvědčující nutnosti provedení těchto úvah) považovat za pochybení způsobující nepřezkoumatelnost, resp. nezákonnost správního rozhodnutí.
48. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
49. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE], a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. května 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v. r.
předseda senátu